

WAG DAAR 'N VERRASSING NA VERRASSING?

Skriflesing: Johannes 19:38-42; 1 Korintiërs 15:35-49

Liturgie: Psalm 149-1:1,2
Skrifberyming 3-4:1-5
Skrifberyming 1-1:1,7

Teksvers: 1 Korintiërs 15:37

“En wat jy saai, saai jy nie in die toekomstige gestalte daarvan nie, maar as 'n blote saadkorrel, of dit nou koring is of iets anders.”

Geliefde broers en susters,

Wag daar 'n verrassing na verassing?

Die liggame word onherroeplik opgewek

As dit jou standpunt is dat die verbranding van die liggaam alles tot 'n einde bring - dat dit dan verby is met die liggaam en dat só 'n liggaam nooit weer uit die dood opgewek kan word nie - ja, dan wag daar vir jou 'n verrassing na verassing. Want, die verbranding van 'n liggaam kan nie die opwekking van daardie liggaam uit die dood verhinder nie.

Met die terugkoms van ons Here in heerlijkheid sal, deur sy mag en op sy bevel, ALLE liggame wat ooit bestaan het uit die dood opgewek word. Of jy nou gelowige of ongelowige was, voor of na Christus gelewe het, begrawe of nie begrawe is nie, veras is of nie veras is nie, jou liggaam sal uit die dood opgewek word. Selfs die see, lees ons in Openbaring 20, sal sy dooies teruggee.

Dit beteken dat mense wat oor die eeue in die see verdrink het, en wie se liggame nooit gevind is nie; liggame wat met die verloop van tyd só in die see verweer het dat hulle deel geword het van die groot oseaan, dat selfs hulle - as die bevel gegee word en die stem van die aartsengel klink en die trompet geblaas word - uit die dood sal opstaan. Elke atoom, elke molekule elke deeltjie van hulle liggaam sal weer in beweging kom, en die see sal sy dooie teruggee. En dieselfde gebeur ook met almal wat op land gesterf het. Sal Hy, die Maker van alle mense, dan nie weet wat van sy maaksel geword het nie?

Ja, daar wag dus 'n verrassing vir elkeen wat dink dat verassing die einde van die liggaam beteken. En, Gemeente, die oorsprong van die praktyk van verassing in Suid-Afrika lê juis in hierdie ideaal - die mens wou 'n einde maak aan die liggaam.

Die oorsprong van die praktyk van lykverbranding

In 1918 is, onder aandrang van die Hindoe-gemeenskap, die eerste krematorium in Johannesburg opgerig. Die Hindoe-geloof gaan uit van die gedagte dat die mens wel deel is van die natuur, maar dat elke mens daarna moet streef om deur kennis en verligting los te kom van die natuur en een te word met die absolute godheid. In die mate wat 'n mens nie daarin slaag om een te word met die absolute godheid nie, word hy elke keer weer gereïnkarnear, kom hy of sy elke keer weer terug aarde toe om met 'n ander liggaam voort te lewe.

As jy sleg geleef het as 'n man, sê hulle, kan jy terugkom as 'n vrou. En as jy sleg geleef het as 'n vrou, kan jy terugkom as 'n dier; 'n hond of 'n bok of selfs as 'n insek. Daarom eet die Hindoes ook glad nie vleis nie en maak hulle nie sommer insekte dood nie, want dit mag wees dat jy dan van jou voorgeslagte uitroei wat nie so goed geleef het nie en wat gereïnkarnear is. ('n Mens ken mos maar jou familie al te goed.)

In die Westerse wêreld het mense die afgelope eeu of wat al meer aanklank gevind by die idee van reïnkarnasie en vind sommige mense dit 'n wonderlike tydverdryf om daarvoor te fantaseer of hulle in hulle vorige lewe 'n prins of 'n koningin of 'n Springbok of 'n hond was, en troos sommige mense hulleself selfs met die dwaling dat hulle na hulle dood weer sal terugkom om die lewe as iemand anders voort te sit.

Maar, vir die Oosterling, besonders die Hindoe is so 'n "terugkoms" glad nie wenslik nie. Vir hulle is reïnkarnasie die straf op 'n mislukte lewe en hulle sal alles doen om dit te verhoed - selfs hulle liggame laat verbrand. Verassing is vir hulle bevryding en deel van die proses om een te word met die absolute godheid. Die oorsprong van verassing in Suid-Afrika lê dus in 'n Oosterse godsdiens wat 'n einde wil maak aan die aardse liggaam.

Die redes wat mense aanvoer vir lykverbranding

Maar, Gemeente, nou sê die meeste mense wat hulle wil laat veras: "Ek glo niks wat die Hindoes glo nie". "Ek wil my laat veras om ander redes". En dan word daar gewoonlik een van vier redes gegee:

- Persoonlike redes,
- ekonomiese redes,
- praktiese redes
- of gesondheidsredes

Die mense wat persoonlike redes aanvoer sê: "Ag die vuur versnel maar net die ontbindingsproses." "Ek was my lewe lank 'n netjiese mens en om 'n liggaam te verbrand is nou wel nie mooi nie, maar dis vinnig en gou en klaar en netjies". Ander weer, is bang hulle word in die graf wakker en wil daarom veras word (asof dit beter is om in 'n vuur wakker te word).

Nog ander beweer dat dit goedkoper is om jou te laat veras. En tog, in Krugersdorp en op die platteland is die pryse om veras te word en begrawe te

word maar baie dieselfde. In groot stede oorsee, waar die krematorium naby is en grond vir begraafplase skaars en duur is, kan 'n verassing egter inderdaad die goedkoper opsie wees.

En dan is daar ook nog altyd diegene wat graag in die wildtuin begrawe wil word of ter see of op die familieplaas (wat ondertussen in iemand anders se hande gekom het) en wat dan maar op praktiese redes laat veras omdat gewone teraardebestelling nie moontlik is nie.

In sommige gevalle kan verassing selfs om gesondheidsredes noodsaaklik wees. Na groot oorloë en rampe, wanneer daar eenvoudig nie tyd is om al die liggame van die slagoffers te begrawe nie, en die gevaar van siektes en epidemies dreig kan verassing ook noodsaaklik wees. In só 'n noodtoestand kan 'n mens inderdaad sê: “Verbrand die dooies ter wille van die lewendes”.

Daar mag ook ander redes wees waarom verassing wenslik is. In 1 Samuel 31 lees ons byvoorbeeld hoe die liggame van Saul en sy seuns deur die inwoners van Jabes verbrand is om verdere spot en lykskending en vernedering deur die vyand te voorkom. Nie alle verassings is dus uit ongeloof of bygeloof of verkeerde geloof nie.

Miskien moet ek op hierdie punt ook sê, broers en susters, dat ek nie glo dat 'n dominee, of 'n kerkraad sonder meer moet weier om 'n troosdiens te hou vir iemand wat veras word nie. Elke diens is 'n verkondigingsgeleentheid. Solank die opstanding van die liggaam nie verloën word nie, kan die oorwinning van Jesus Christus oor sonde en dood ook by 'n “verassingsdiens” aan die wat nog lewe verkondig word.

Dit gesê, Gemeente, wil ek tog in die lig van die Skrif pleit, dat gelowiges, onder normale omstandighede, veel eerder 'n Christelike begrafnis kies.

Ons liggame behoort nie aan onself nie

My vertrekpunt in hierdie oortuiging is die feit dat gelowiges se liggame nie aan hulleself behoort nie. Daar is baie redes wat mense aanvoer waarom hulle na hulle dood eerder veras wil word (ons het dit gehoor) en, van hierdie redes kan goeie redes wees - maar uiteindelik bly dit nog: “Ek het besluit”. “Ek het besluit wat na my dood met my liggaam gaan gebeur”. En dit, terwyl ons tog in Sondag 1 van die Heidelbergse Kategismus bely dat dit my enigste troos is, dat ek met liggaam en siel, in lewe en in sterwe, nie aan myself behoort nie, maar aan my getroue Verlosser, Jesus Christus.

My liggaam behoort dus nie aan myself nie. Dis die gelowige se vertrekpunt. My liggaam is gekoop. Dit is met die bloed van Jesus Christus gekoop en behoort nou aan Hom. My liggaam behoort aan Hom in lewe, én in sterwe. Die besluit wat ek dus neem oor wat na my dood met my liggaam moet gebeur, is 'n besluit wat ek oor iemand anders se eiendom neem! Dink u nie ook dis reg dat 'n mens eers die Eienaar moet vra, voor jy 'n besluit neem oor wat jy met sy eiendom gaan doen nie? Jy breek tog nie sommer 'n huurhuis se binnemuur uit sonder om die eienaar te vra nie.

Eintlik behoort ons veel meer bedag te wees op die feit dat Jesus Christus Here (Eienaar) van ons liggame is - ook terwyl ons lewe. Party mense besluit byvoorbeeld dis te ongemaklik of te veel moeite om 'n veiligheidsgordel aan te sit as jy in 'n motor ry of 'n valhelm terwyl jy motorfiets ry, en ry daarby veel vinniger as wat die spoedgrens toelaat, maar wat sê die Here, die Eienaar van jou liggaam daarvan?

En nog ander besoedel sommer hulle liggame met 'n oorfloed kos en drank en soetgoed en nikotien. Hulle oefen nooit en doen niks vir hulle gesondheid nie. "Dis tog my liggaam", sê hulle. "Ek kan leef soos ek wil". Maar, as jy bely dat Jesus Christus Eienaar van jou liggaam is, kan 'n mens dan nog met 'n skoon gewete só 'n standpunt en leefstyl handhaaf?

Ons vertrekpunt as gelowiges is dus dat die Here eienaar van ons liggaam is. Daarom het Hy sê oor my liggaam; ook sê oor wat ná my dood met my liggaam moet gebeur.

So, sê Jesus dan ooit iets oor verassing? Is daar iewers in die Bybel 'n wet teen verassing, 'n wet soos: Jy mag nie steel nie; Jy mag nie egbreuk pleeg nie, Jy mag nie veras nie? Staan dit iewers in die Bybel?

As gelowiges is ons één met Christus

Nee, Gemeente. Maar ons het meer as 'n wet of 'n versie. Ons, Christene, het 'n verhouding met 'n lewende Persoon. Ons leef in verhouding met Jesus Christus self! Ons is één met Jesus Christus. Dit beteken: Ons is een met Hom as Hy aan die kruis vir ons sondes sterwe (Rom 6:6); Ons is een met Hom as Hy uit die dood opstaan; Ons is een met Hom as Hy opvaar na die hemel en sit aan die regterhand van God (Ef 2:5-6). Dis die wese van ons verhouding met Jesus Christus - Ons is een met Hom!.

En weet u, broer en suster, dit geld ook van sy begrafnis. Ons is ook een met Jesus in sy begrafnis. Ons is saam met Hom begrawe sodat ons saam met Hom die oorwinning oor die dood en die nuwe lewe mag hê. Die apostel Paulus sê in Romeine 6:4 en Kolossense 2:12 dat die doop juis hiervan 'n teken is. As ons iets wil verstaan van wat die Eienaar van ons liggame se wens is oor wat na ons dood met ons liggame moet gebeur, dan moet ons ook gaan kyk na wat met sy liggaam na sy dood gebeur het.

In ons Skrifgedeelte het ons gelees wat met Jesus se begrafnis gebeur het. Op die oog af is daar niks ongewoon by sy begrafnis nie. Johannes sê dan ook dat hulle met Jesus se liggaam gemaak het "soos dit die gebruik van die Jode was om iemand vir die begrafnis uit te lê". Dit lyk alles so gewoon-normaal.

En tog is daar ook 'n ander perspektief. Die insig dat God die Vader hier sy Seun begrawe. Na sy lyding en Godverlatenheid, was sy verhouding met die Vader herstel. Dit het weer lig geword daar op Golgota. Jesus het alles volbring. En daarom, as Hy sterf, sê Jesus ook: "Vader, in U hande gee ek my gees". As die Vader sy Seun se gees ontvang, dan kan ons ook aanneem dat Hy groot sorg sal uitoefen in dit wat met sy Seun se liggaam gebeur nie.

Vier merkwaardighede by Jesus se begrafnis

Wie só na ons Skrifgedeelte kyk, sien vier opmerklike dinge raak wat met Jesus se begrafnis gebeur het. Vier dinge waarin die hand van God die Vader gesien kan word:

- Eerstens is dit belangrik om te weet dat gekruisigdes gewoonlik nie gou begrawe is nie. Die liggame van gekruisigdes is vir lang periodes aan die kruis gelaat as waarskuwing en afskrikmiddel vir die res van die bevolking. Daarom is daar ook dikwels langs die hoofpaaie gekruisig, en is 'n bordjie met inligting oor die oortreding wat die gekruisigde begaan het, aan die kruis geheg.

Maar, Jesus kry wel 'n spoedige begrafnis. Pilatus, (wat ook in die geskiedenisboeke bekend staan as 'n harde persoon) het kort tevore die Skrifgeleerdes se versoek om die bordjie met Jesus se oortreding te wysig, van die hand gewys. “Wat ek geskryf het, het ek geskryf”, het hy gesê. Wat verhinder hom om die versoek dat Jesus begrawe mag word, ook van die hand te wys? Hy kon net so goed gesê het: “Wat ek gekruisig het, het ek gekruisig”. Maar, God, wat magtig is en wat die Farao se hart verhard het, is ook magtig om Pilatus se hart te kan versag. God sorg dat Pilatus toestemming gee dat Jesus se liggaam gegrawe mag word.

- Tweedens is dit opmerklik dat Jesus se begrafnis gereël word deur twee lede van die Joodse parlement (Joodse Raad): Josef van Arimatea en Nikodemus. Al twee was vroeër in die geheim dissipels van Jesus. Openlike assosiasie met Jesus kon hulle politieke loopbane in gedrang bring. 'n Mens sou dink dat na Jesus se teregstelling as misdadiger aan die kruis, hulle nóg minder as sy dissipels geken sou wou word, maar, merkwaardig, juis nou tree hulle op die voorgrond en neem openlik die leiding met sy begrafnis. Ook hierin sien ons die werk van God die Vader in menseharte. Die begrafnis van sy Seun word deur politieke leiers van Israel behartig.
- Derdens moet ons opmerk dat Jesus se begrafnis 'n duur begrafnis was. Navorsers wat die destydse koste van die 50 liter mirre en alwyn en die doeke bereken het, het beraam dat Jesus se begrafnis ongeveer die jaarlikse salaris van 'n gewone dagloner gekos het.
- En vierdens is dit opvallend dat Jesus in 'n nuwe graf begrawe word. In daardie dae is 'n mens nie sommer in jou eie graf begrawe nie. Die meeste mense is in familiegrafte begrawe, wat soos grotte of grafkelders uitgegrawe was. In so 'n grafkelder was daar plek om 'n liggaam neer te lê, maar wanneer die liggaam ontbind en verweer het, is die beendere agter in die grot of grafkelder geplaas. (Dis waar die uitdrukking vandaan kom wat ons soms in die OT teëkom: “Hy is by sy vaders” of “sy volksgenote versamel”.) God die Vader beskik dit egter so dat sy eie Seun, Jesus 'n eie, “nuwe” graf kry, iets wat net vir baie vername mense of konings bestem was.

Hierdie vier merkwaardige en opvallende dinge wat ons Skrifgedeelte oor Jesus se begrafnis noem, dra almal dieselfde boodskap: God die Vader sorg dat sy Seun 'n KONINKLIKE begrafnis kry.

Die betekenis van hierdie stelling kry word eers verstaan as ons die hele pad van Jesus se lyding en verheerliking oorweeg.

Die Seun se vernedering en verhoging

Dit was God se wil dat sy eie Seun in ons plek verneder moes word, broer en suster. Jesus lê sy hemelse majesteit af en Hy word gebore as 'n baba. As mens het Hy hom verder verneder deur die gestalte van 'n dienskneg aan te neem en Hy was selfs bereid om in ons plek as misdadiger gereken en behandel te word. Hy het homself nog verder verneder tot in die pyn en smart van die hel - dit terwyl Hy self onskuldig was en sonder sonde.

Maar, as Hy dan aan die kruis uitroep: "Dit is volbring!", dan het sy vernedering 'n einde bereik. Geen verdere vernedering is nodig nie, die volle straf van God oor alle sondes ooit, is gedra. Dit word weer lig op Golgota, die verhouding met die Vader word herstel. Daarom kan Jesus uitroep: "Vader, in U hande gee Ek my gees!".

Waarop kom dit neer? Alles kom daarop neer dat Jesus se begrafnis nie 'n verdere vernedering is nie. God die Vader beskik dat sy Seun 'n koninklike begrafnis kry. Hy doen dit, want Jesus se begrafnis is die eerste tree van sy verhoging! En van die begrafnis af, sou die verhoging voortduur. Uit daardie graf sou Hy na drie dae met koninklike heerlijkheid opstaan. En daarna sou Hy opvaar na die hemel om aan die regterhand van God op sy troon te gaan sit, waar Hy nou nog is, en waar Hy in majesteit regeer oor alles wat in die hemel en op die aarde is!

Die navolging van Christus

En nou kom ek weer terug na 'n vorige punt: Ons is as gelowiges één met Jesus Christus. "Niemand van ons leef tog vir homself nie, en niemand sterf vir homself nie", sê Paulus in Romeine 14. "As ons lewe, leef ons tot eer van die Here; en as ons sterf, sterf ons tot eer van die Here. Of ons dan lewe en of ons sterwe, ons behoort aan die Here."

Ons is één met Christus. Een met hom in sy kruisdood, een met Hom in sy opstanding, maar ook een met Hom in sy begrafnis. Wanneer ons dus iemand begrawe wat as 'n Christen gesterf het, dan pas dit ons om die begrafnis nie as 'n verdere vernedering te sien nie. Die Christen se hele lewe op aarde, is 'n vernedering, 'n woestynreis, 'n "voortdurende sterwe" noem die doopformulier dit. Elkeen van ons het ons eie lyding in die lewe, sy eie kruis om te dra. Maar wanneer die oomblik dan kom dat ons al die take wat God vir ons op aarde bestem het, volbring het; wanneer ons hemelse woning gereed is, en die aardse swaarkry en die stryd teen die sonde vir altyd verby is, dan is daar ook vir ons, wat één is met die Here Jesus, geen verdere vernedering meer

nie. Deur wat Jesus gedoen het, is ook ons begrafnis 'n koninklike begrafnis. Ja, ook ons begrafnis is vir ons liggaam die eerste tree van verhoging.

Daarom, broers en susters, as ek en jy nou in hierdie lig 'n besluit moet neem oor wat gebeur met ons liggaam na die dood, dan dui Jesus se begrafnis vir ons die koers aan. Wat na sy dood met Jesus se liggaam gebeur, pas nie by sy kruisdood nie, en is geen verdere vernedering nie. Sy koninklike begrafnis pas wel by sy opstanding in heerlijkheid! Met hierdie uitsig moet ons begrawe!

Ons begrawe nie met die uitsig op die ontbinding van die liggaam as verdere vernedering nie. As dit ons enigste uitsig is, dan kan ons maar net so wel ons liggaam laat veras. Nee, ons begrawe met die uitsig daarop dat ook ons eie liggaam in heerlijkheid sal opstaan. Dis soos Paulus in 2 Korintiërs 4:14 sê: "Ons weet immers dat God, wat die Here Jesus Christus uit die dood opgewek het, ons ook saam met Jesus uit die dood sal opwek." En in 1 Korintiërs 15:42-43 sê hy oor hierdie opwekking: "So is dit ook met die opstanding van die dooies: wat gesaai word, is verganklik en word in onverganklikheid opgewek; wat gesaai word, is gering en word in heerlijkheid opgewek; wat gesaai word is swak en word in krag opgewek". Die hele gedagte van begrafnis, die liefdevolle en sorgsame wegbêre van ons liggaam, vind plaas met die oog op hierdie opwekking in heerlijkheid wat God belowe en waarin Jesus ons voorgaan.

'n Begrafnis is 'n geloofsdaad wat rekening hou met die toekomstige gestalte van die liggaam

Dit is alles inderdaad 'n geloofsdaad, Gemeente. Wanneer ons 'n gelowige begrawe, is daar binne-in die kis sekerlik nog niks van die verhoging sigbaar nie. By 'n begrafnis is alles nog verganklik en gering en swak. Ja, hoe swak en verganklik voel 'n mens as jy jou geliefde begrawe! Maar, juis in ons swakheid gryp ons God se beloftes vas! Daarom het ons gelowige toekomsverwagting alles te sê oor wat ons in die hede met die liggaam van ons afgestorwe geliefde gebeur.

Dis soos 1 Korintiërs 15:37 sê, dat as jy saad saai, jy dit nie in die toekomstige gestalte daarvan saai nie. 'n Boer saai mieliepitte, nie mielieplante nie. Maar, omdat die boer die vertrouwe het dat die mieliepitte wel mielieplante gaan word, saai hy nie al die mieliepitte teen mekaar nie. Hy saai hulle in sesvoetrye of agtvoetrye. Die pitte het nie daardie ruimte nodig nie, maar die plante wel!

Die boer, in sy eenvoud, hou rekening met die toekomstige gestalte van die saad wat hy saai. God, in sy alwysheid, doen dieselfde as Hy sy eie Seun begrawe. Hy hou rekening met die Seun se toekomstige gestalte - Sý opstanding in heerlijkheid! Daarom kry Jesus 'n koninklike begrafnis. Nie omdat sy koningskap in daardie oomblik al sigbaar is nie. Tussen al die doeke en speserye is Jesus se liggaam op daardie oomblik nog ewe dood. Maar die heerlijkheid wat kom, bepaal dat Hy koninklik begrawe moet word.

Hoe weet die boer dat die mieliepitte wat hy plant, inderdaad plante gaan word? Hy glo dit eenvoudig, broers en susters. Ja, hy het ervaring. Hy weet: verlede jaar het ek pitte geplant wat nét sulke groot plante geword het. Maar, hoe weet hy dit gaan vanjaar weer gebeur? Hy glo dit eenvoudig!

Daarom is 'n Christelike begrafnis 'n geloofsdaad. Mense kan dalk vra: "Watter bewys het julle dat hierdie liggaam uit die dood sal opstaan?" Gemeente, dan het ons maar een antwoord: Ons bewys en waarborg is Jesus Christus se eie liggaamlike opstanding uit die dood. Van hierdie opstanding sê die apostel Paulus in 1 Korintiërs 15:20: "Maar nou, Christus is opgewek uit die dood, as eersteling uit dié wat gesterf het". En twee verse verder sê hy: "Daar is 'n volgorde: die eersteling is Christus, daarna, by Christus se koms, dié wat aan Hom behoort."

Daarom, soos die boer wat saad saai en rekening hou met die toekomstige gestalte van die saad, so begrawe ons die liggame van ons geliefdes wat gesterf het, terwyl ons in die geloof rekening hou met hulle koninklike opstanding in heerlijkheid. Ons bêre hulle liggame sorgsaam en eerbaar in afwagting van die wonder van die opwekking van die dooies wat die verheerlikte Christus sal bewerk met sy terugkoms op die wolke.

Daarom, broer en suster, wanneer ons 'n besluit neem oor wat na ons dood met ons liggaam moet gebeur, laat ons dink aan ons eenheid met ons Here, Jesus Christus. Laat ons dink aan die toekomstige gestalte van die saad wat gesaai word. Laat ons ons Here navolg, in lewe en sterwe. Maar wanneer ook vir ons die aardse stryd verby is, en ons alles volbring het wat God vir ons bestem het, laat ons Hom dan verder navolg - ook in 'n koninklike begrafnis.

Ja, laat ook ons eie begrafnis 'n gelowige getuienis in hierdie wêreld wees van die heerlijkheid wat ons verwag. 'n Heerlikheid wat nie in die hart van 'n mens opgekom het nie, maar wat God bestem het vir hulle wat Hom liefhet.

AMEN

Dr Wim Vergeer
GK Krugersdorp
wimvergeer@mweb.co.za
Tel: 011